

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 101/02-43

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2003 v senáte zloženom z predsedu Jána Klučku a zo sudcov Alexandra Bröstla a Ľudmily Gajdošíkovej vo veci sťažnosti Ing. M. Š., bytom V. K., zastúpeného advokátom JUDr. J. Č., K., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. P 84/95 o jeho návrhu z 21. decembra 2000 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. P 84/95 p o r u š e n é b o l o .

2. Ing. M. Š. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie vo výške 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Prešov je p o v i n n ý nahradiť Ing. M. Š. trovy konania vo výške 8 000 Sk (slovom osemtisíc slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet advokáta JUDr. J. Č., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. februára 2002 doručené podanie Ing. M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom V. K., ktoré bolo označené ako „Sťažnosť na prietahy v konaní“.

Sťažovateľ je účastníkom konania vedeného na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. P 84/95 v postavení navrhovateľa. Okresný súd vo veci sp. zn. P 84/95 rozhodol rozsudkom z 18. júla 2000 tak, že návrh sťažovateľa na zníženie výživného a na zrušenie výživného zamietol. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným 22. augusta 2000.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že proti uvedenému rozsudku č. k. P 84/95-221 nepodal odvolanie z dôvodu, že mu ho advokát nedoručil a že nemal možnosť odvolať sa v 15-dňovej lehote. Preto 20. novembra 2000 podal nový návrh na úpravu výživného (doručený okresnému súdu 21. decembra 2000).

Sťažovateľ ďalej upravil petit svojho návrhu podaním zo 16. februára 2001 a tiež podal 14. marca 2001 sťažnosť na prietahy v konaní a návrh na vylúčenie sudcov v jeho veci spolu s návrhom na „prenesenie príslušnosti na iný okresný súd“ predsedovi Krajského súdu v Prešove. V odpovedi z 28. marca 2001 podpredseda tohto súdu uviedol, že jeho sťažnosť zasiela na vybavenie okresnému súdu. Sťažovateľ ďalej listom zo 7. júna 2001 žiadal o vysvetlenie predsedu okresného súdu. V odpovedi na jeho podanie podpredsedníčka okresného súdu uviedla: „*Vaše predchádzajúce podanie zo dňa*

14. 3. 2001 bolo posudzované ako námietka zaujatosti sudcov Okresného súdu v Prešove. Z toho dôvodu bolo podanie postúpené do spisu P 84/95 na ďalší procesný postup, pre ktorý nie je stanovená žiadna lehota.“

K podaniu zo 7. júna 2001 uviedla, že ku skutkovým okolnostiam v ňom uvedeným „nie je možné zaujať žiadne stanovisko, keďže by to bolo zásahom do sudcovskej nezávislosti sudcu, ktorý vec prejednáva“. Okrem toho sťažovateľa poučila o tom, že „o zaujatosti alebo nezaujatosti príslušného sudcu rozhoduje nadriadený súd, teda Krajský súd v Prešove a nie je v právomoci vedenia súdu prideliť vec inému sudcovi“.

Sťažovateľ žiadal ústavný súd, aby vyslovil porušenie jeho základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu.

Keďže k návrhu sťažovateľa nebolo pripojené splnomocnenie sťažovateľa udelené advokátovi alebo komerčnému právnikovi na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd ho 25. februára 2002 vyzval, aby takéto splnomocnenie v určenej lehote predložil.

Sťažovateľ v odpovedi na výzvu na doplnenie návrhu doručenej ústavnému súdu 12. marca 2002 uviedol, že vzhľadom na svoj čistý mesačný príjem 4 800 Sk nemá „... inú možnosť, ako požiadať predsedu senátu o ustanovenie zástupcu na základe rozhodnutia v konaní pred ústavným súdom...“ podľa § 30 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd vyhovel žiadosti sťažovateľa a ustanovil mu za právneho zástupcu advokáta JUDr. J. Č., K., ktorý so zastupovaním sťažovateľa súhlasil.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí 5. júna 2002 a po zistení, že táto v časti namietajúcej porušenie práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy spĺňa náležitosti návrhu na začatie konania podľa § 20 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z.

o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a že nie sú dôvody na jej odmietnutie, rozhodol o jej prijatí na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd výzvou z 24. júna 2002 požiadal predsedu okresného súdu o vyjadrenie k vhodnosti ústneho pojednávania vo veci. Rovnakú výzvu na vyjadrenie zaslal aj navrhovateľovi.

Vyjadrenie predsedu okresného súdu k sťažnosti sťažovateľa bolo ústavnému súdu doručené 9. júla 2002 a z jeho obsahu vyplynulo:

„Sťažovateľ Ing. M. Š. sa sťažuje na porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom nášho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. P 84/95. Už v podanej sťažnosti uvádza nepravdivé údaje, keďže návrh na zníženie výživného podal 21. 12. 2000 a nie 20. 11. 2000. Keďže spolu s návrhom na zníženie výživného podal aj námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu v Prešove, bolo potrebné najskôr vyporiadať sa s touto námietkou. Taktiež z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľ doplnil svoj návrh dňa 16. 2. 2001.

Po vyjadrení sa sudcov bol spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti dňa 16. 11. 2001 a vrátený dňa 8. 1. 2002. Referátom z 5. 3. 2002 bol vytýčený termín pojednávania na 27. 6. 2002, ktoré sa však neuskutočnilo z dôvodu nezaslania spisu z Ústavného súdu včas. Spis bol vrátený tunajšiemu súdu až 1. 7. 2002.

Pri rozhodovaní o porušení práva sťažovateľa prosím zohľadniť skutočnosť, že sťažovateľ sa opakovane domáha zníženia výživného, hoci o jeho poslednom návrhu bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 18. 7. 2000 (právoplatným 22. 8. 2000) a toto rozhodnutie sa vzťahuje z časti aj na obdobie, za ktoré sťažovateľ žiada znížiť výživné opakovane. Prichádza preto do úvahy aj zastavenie konania v časti pre prekážku res iudicata, čo sa však zatiaľ nestalo.

Z pohľadu právnej a faktickej zložitosti veci môžem povedať, že ide skôr o faktickú zložitosť.

Správanie sa sťažovateľa ako účastníka konania je možné hodnotiť ako správanie, ktoré prispelo k dĺžke konania. Sťažovateľ totižto vzniesol nedôvodnú námietku zaujatosti sudcov, čo predĺžilo konanie.

Súd v konaní sp. zn. P 84/95 postupoval správne, teda v súlade so zákonom a za účelom čo najrýchlejšieho rozhodnutia. Dovolím si poukázať na skutočnosť, že pracovná vyťaženosť sudcov tunajšieho súdu je maximálna a v snahe zachovania rovnosti účastníkov sa vybavujú veci PaNc podľa poradia nápadu, čo znamená s odstupom asi jedného roka od nápadu.

Na zváženie Ústavnému súdu Slovenskej republiky dávam aj skutočnosť, či svojou sťažnosťou nezneužíva svoje právo zaručené Ústavou v čl. 48 ods. 2, keďže od úpravy výživného v roku 1994 podal návrhy na zníženie výživného dňa 7. 12. 1995, 14. 6. 1999, 31. 3. 2000 a 21. 12. 2000, pričom zatiaľ prvé tri návrhy boli zamietnuté ako nedôvodné. Aj táto neúspešnosť viedla pravdepodobne sťažovateľa k podaniu sťažnosti na Ústavný súd SR.

S poukazom na uvedené navrhujem, aby Ústavný súd SR vyslovil, že postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. P 84/95 nebolo porušené základné právo sťažovateľa Ing. M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy.“

Sťažovateľ v odpovedi na výzvu z 31. júla 2002 doručенú ústavnému súdu 1. augusta 2002 oznámil, že „...netrváme na ústnom pojednávaní uvedenej veci, a to z dôvodu, že by to neprinieslo nič nové pre rozhodnutie súdu. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia vyčíslim v lehote do 5 dní“.

Sťažovateľ ďalej vo svojom vyjadrení zo 6. augusta 2002 oznámil ústavnému súdu tieto skutočnosti:

„V zmysle môjho listu zo dňa 31. 7. 2002 Vám určujem výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 150 000,00 Sk.“

Okrem odôvodnenia tohto primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ upravil aj petit sťažnosti a navrhol, aby ústavný súd rozhodol takto:

„Základné právo Ing. M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2, Ústavy SR na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, ktorým je SR viazaná postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod č. k.: P 84/95 bolo porušené.

Priznáva sa Ing. M. Š. primerané finančné zadostučinenie v sume 150 000,00 Sk, ktorú sumu je povinný Okresný súd v Prešove zaplatiť menovanému do 60 dní od doručenia rozhodnutia s 17,6 % - tným ročným úrokom od 1. dňa nasledujúceho po nadobudnutí vykonateľnosti tohto rozhodnutia.“

Právny zástupca sťažovateľa ďalej podaním zo 6. decembra 2002 doručeným ústavnému súdu 9. decembra 2002 uplatnil trovy konania v označenej veci a uviedol:

„V uvedenej veci som sa vo veci vyjadril podaním zo dňa 6. 8. 2002. Nedopatrením som opomenul vyúčtovať trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci podľa vyhl. č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Uplatňujem si náhradu za 2 úkony právnej pomoci, a to prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie na súd vo veci samej takto: 5.150 Sk x 2 = 10.300 Sk, r. paušál 100 Sk x 2 = 200 Sk, spolu 10.500 Sk, pričom vychádzam z uplatňovanej sumy.“

II.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou,

účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne právoplatným... rozhodnutím. Nestačí, ak štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednáwanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania okresného súdu ústavný súd z vyžiadaného spisu vo veci sp. zn. P 84/95 (návrh z 21. decembra 2000) zistil nasledovné skutočnosti.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, predmetom konania pred okresným súdom vedeného pod sp. zn. 84/95 je návrh sťažovateľa na zníženie výživného vzhľadom na zmenu jeho majetkových pomerov. Podľa názoru ústavného súdu nejde o konanie, ktoré je právne zložitú, pretože metodika postupu všeobecných súdov vo veciach starostlivosti o maloletých je dostatočne jasná a podporená stabilizovanou judikatúrou. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd uzavrel, že pred okresným súdom išlo o konanie, ktoré nebolo možné považovať za právne a fakticky zložitú, takže pri sústredenom postupe súdu bolo v ňom možné rozhodnúť bez zbytočných prietáhov.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľa poukázal na faktickú zložitost' veci. Faktickú zložitost' síce nemožno vylúčiť, avšak v danom prípade ju ústavný súd nezhodnotil ako takú, ktorá by v danom prípade mohla mať podstatný vplyv na dĺžku konania predmetného sporu, ktorá je reprezentovaná doterajším trvaním konania.

2. Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd konštatoval, že pokiaľ ide o správanie účastníka konania, tento neprispel k celkovej dĺžke rozhodovania okresného súdu. Vznesenie námietky zaujatosti sudkyne okresného súdu je procesným právom sťažovateľa a nemalo výrazný vplyv na celkovú dĺžku konania pred okresným súdom.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, ktorého uplatnením ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Sťažovateľ podal žalobu okresnému súdu 20. novembra 2000 (doručená 21. decembra 2000). Po doručení návrhu sťažovateľa okresný súd v tejto veci neurobil nijaký úkon ani po doplnení návrhu sťažovateľa podaním doručeným okresnému súdu 16. februára 2001. Sťažovateľ ďalej podal 14. marca 2001 Krajskému súdu v Prešove sťažnosť na prietahy v konaní okresného súdu v označenej veci (doručená označenému súdu 26. marca 2001) a súčasne opätovne požiadal o vylúčenie sudcov okresného súdu z rozhodovania v jeho veci.

Hoci ide o rutinný úkon, sudcovia okresného súdu boli požiadaní o „*vyjadrenie sa k námietke zaujatosti, ktorú vzniesol otec vo svojich podaniach zo dňa 21. 12. 2000 a 26. 3. 2001*“ (pozn.: spis okresného súdu sp. zn. P 84/95, č. l. 236) až 22. októbra 2001 a spis bol na vyjadrenie Krajskému súdu v Prešove postúpený 14. novembra 2001 (doručený 16. novembra 2001). Krajský súd rozhodol 30. novembra 2001 (č. k. 1 Nc 69/01-240) tak, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci sp. zn. P 84/95 (rozhodnutie doručené okresnému súdu 8. januára 2002).

Ústavný súd uzavrel, že postup okresného súdu v uvedenom období (od 20. decembra 2000 do 14. novembra 2001) vykazuje znaky zbytočných prietáhov v konaní.

Po vrátení spisu predseda okresného súdu napriek rozhodnutiu nadriadeného súdu o nezaujatosti všetkých sudcov (t. j. aj pojednávajúcej sudkyne Mgr. S. S.) okresného súdu prideliť 2. januára 2002 vec sp. zn. P 84/95 „podľa § 2 Spravovacieho poriadku“ Mgr. D. V. Okresný súd začal vo veci konať 5. marca 2002, keď nariadil pojednávanie na 27. jún 2002. V apríli, máji a júni 2002 zisťoval skutočnosti rozhodujúce pre prípravu rozhodnutia vo veci samej (potvrdenie o vedení sťažovateľa a jeho manželky - odporkyne v konaní pred okresným súdom - v evidencii nezamestnaných, potvrdenie o príjme odporkyne, dožiadanie o výsluch sťažovateľa na Okresný súd vo Veľkom Krtíši). Pojednávanie 27. júna 2002 bolo odročené na 12. september 2002. Na tomto pojednávaní konanom bez účasti sťažovateľa okresný súd rozhodol rozsudkom o znížení výživného sťažovateľa (právoplatnosť a vykonateľnosť rozsudku 23. októbra 2002). Ústavný súd uzavrel, že postup okresného súdu po vrátení spisu z Krajského súdu v Prešove nemal znaky zbytočných prietahov v konaní.

Z uvedených skutočností ústavný súd zistil, že z celkovej dĺžky konania pred okresným súdom vo veci sp. zn. P 84/95, ktorá bola 21 mesiacov, tento súd približne 11 mesiacov nekonal plynulo z dôvodov, ktoré nemôžu ísť na ťarchu sťažovateľa.

Vychádzajúc z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní sp. zn. P 84/95 došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadostučinenia.

1. V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľ požadoval finančné zadost'učinenie vo výške 150 000 Sk, pričom svoju požiadavku jeho právny zástupca odôvodnil nasledovne:

„Poukazujem hlavne na to, že pried'ahmi v konaní sa môj mandant ocitol v sociálnej tiesni, má finančné záväzky voči svojej rodine, ktoré nemôže v žiadnom prípade plniť, spláca pôžičku na družstevný byt, spláca poskytnutú sociálnu podporu a vzhľadom k uvedeným skutočnostiam narástla dlžná suma z omeškaného výživného na 65 000,00 Sk, ktoré nevie zrejme zaplatiť.“

Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že si nemôže zariadiť svoj súkromný život, čo má negatívne dopady na jeho psychický stav.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody.

Ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných pried'ahov (pozn. konanie medzitým právoplatne skončilo 23. októbra 2002), ale vzhľadom na vyslovené porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru považoval za potrebné rozhodnúť aj o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá sťažovateľovi vznikla, a to priznaním primeraného finančného zadost'učinenia.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu poznačenú zbytočnými priet'ahmi v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. P 84/95, berúc do úvahy skutočnosť, že s'ťažovateľ sa o predĺženie tejto doby v zásade nijako nepričinil, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu vrátane pozície s'ťažovateľa, princípov spravodlivosti a spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv človeka, ústavný súd považoval priznanie sumy 8 000 Sk za primerané zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde priznal s'ťažovateľovi náhradu trov konania vo výške 8 000 Sk (§ 1 ods. 3, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej pomoci), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2002, ktorá bola 11 963 Sk. Náhrada bola priznaná za dva úkony po 3 900 Sk a po 100 Sk režijný paušál.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2003